

Били сж се, бѣхтали се
 До три цѣли дълги часа —
 Че наддѣля Сидеръ юнакъ
 Съ своя дрѣновъ дългъ кривакъ:

Строши сабя дамаскиня,
 Дълга пушка багдагкиня,
 Аравийски остъръ маждракъ,
 Кѣдра глава на черъ арапъ!

Падна арапъ съсь всѣ силяхъ,
 Безъ да изрече „Итъ, илъ, иляхъ“;
 Сгърчи ржцѣ той, смири се,
 Студъ го смрази — одърви се.

Нажали се бѣлъ аждраханъ
 На вѣренъ си любимъ стопанъ,
 Кат'го видѣ въ кръвь отъналъ.
 Наземъ легналъ тамъ издѣхналъ

Рипна, фукна по всѣ поле,
 Ихти, фучи страшно реве —
 Гърмеливо съ уста бѣбри,
 На Сидеря люто мѣмри —

Да го глѣтне се заканя
 Като върла, люта ламя,
 Като змия индустана,
 Ядовита, зѣлъ удавя.

Смаянъ Сидеръ самъ срѣдъ поле,
 Никой нѣма да го отърве —
 Че си казва добъръ юнакъ
 На своя си дрѣновъ кривакъ;